

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

16. května 2013(*)

„Nevrácení daně z přidané hodnoty odvedené bez žádného důvodu v celém jejím rozsahu – Vnitrostátní právní úprava, která vylučuje vrácení DPH z důvodu jejího přenesení na třetí osobu – Kompenzace ve formě podpory, která zahrnuje část neodpočitatelné DPH – Bezděvodné obohacení“

Ve věci C-191/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Kúria (Maďarsko) ze dne 14. března 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 23. dubna 2012, v řízení

Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení G. Arestis, předseda senátu, J.-C. Bonichot a A. Arabadžev (zpravodaj), soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft. A. Nacsou, úgyvéd,
- za Maďarsko M. Z. Fehérem a G. Koósem, jakož i K. Szíjjártó, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi C. Soulay a A. Siposem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout v věci bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu unijního práva v oblasti vydávání bezděvodného obohacení.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společnostmi Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft. (dále jen „Alakor“) a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága (oblastní daňové úřadnictví v Észak-alföld, které spadá pod státní daňovou a

celní správu, dále jen „Főigazgatósága“) ve věci zamítavého rozhodnutí tohoto orgánu vrátit v celém rozsahu daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), jejíž odpoveď byl odmítnut v rozporu s unijním právem.

Právní rámec

Unijní právo

3 Pravidlo č. 7 nařízení Komise (ES) č. 448/2004 ze dne 10. března 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 1685/2000, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 týkající se způsobilosti výdajů na činnosti spolufinancované strukturálními fondy, a zrušuje nařízení (ES) č. 1145/2003 (Úř. věst. L 72, s. 66) zní následovně:

„Pravidlo č. 7: DPH a další daně a poplatky

1. DPH nepředstavuje způsobilý výdaj, s výjimkou případu, kdy ji skutečně a s konečnou platností hradí konečný příjemce nebo jednotlivý příjemce v rámci režimů podpor uvedených v článku 87 Smlouvy a v rámci podpor poskytnutých subjekty určenými členskými státy. DPH, která je jakýmkoli způsobem vratná, nelze považovat za způsobilý výdaj ani v případě, kdy není konečnému příjemci fakticky vrácena. Při určení toho, zda DPH představuje způsobilý výdaj podle tohoto pravidla, se nepřihlíží k veřejnoprávní či soukromoprávní povaze konečného příjemce.

2. DPH, kterou konečný příjemce nebo jednotlivý příjemce nemůže získat zpět na základě zvláštních vnitrostátních předpisů, je způsobilým výdajem pouze v případě, že jsou takové předpisy zcela v souladu se šestou směrnicí Rady 77/388/EHS [ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23, dále jen „šestá směrnice“].

Maďarské právní předpisy

4 Článek 38 odst. 1 zákona LXXIV z roku 1992 o dani z přidané hodnoty (az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény, *Magyar Közlöny* 1992/128, (XII. 19.)), dále jen „zákon o DPH“), který byl zrušen dne 1. ledna 2006, stanovil:

„Osoba povinná k dani je povinna ve svém újetnictví uvádět oddělenou a neodpožitelnou částku daně na vstupu (pozitivní rozlišování). Osoba povinná k dani, která je příjemcem dotací z veřejných fondů, které se nezahrnují do základu daně podle čl. 22 odst. 1 a 2 tohoto zákona, může, pokud každoročně zákon o rozpočtu nestanoví jinak,

a) v případě dotací získaných za účelem pořízení určitého zboží uplatnit svůj nárok na odpoveď pouze ohledně té části DPH, která se vztahuje k nedotované části dotčeného pořízení;

[...]

5 Článek 124/C zákona XCII z roku 2003 o režimu zdanění (az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény, *Magyar Közlöny* 2003/131, (XI. 14.)), dále jen „zákon o režimu zdanění“ zní následovně:

„1) Pokud Ústavní soud, Kúria nebo Soudní dvůr Evropské unie se zpětnou působností konstatují, že právní pravidlo upravující daňovou povinnost je v rozporu se základním zákonem nebo závazným aktem Evropské unie, nebo pokud se jedná o obecní vyhlášku, s jakýmkoli jiným právním předpisem, a zakládá-li toto soudní rozhodnutí nárok daňového poplatníka na vrácení,

provede jej daňový orgán prvého stupňa na žiadosť tohoto poplatníka – zpravidlom uvedeným v dotýkajúcom rozhodnutí – v súlade s týmto článkom.

2) Daňový poplatník môže podať svoju žiadosť písomne u daňového orgánu veľa dní po zverejnení alebo oznámení rozhodnutia Ústavného súdu, Kúria alebo Súdneho dvora [...]; po uplynutí lehoty nelze žiadať o prominutie jejého zmeškání. Daňový orgán odmieta žiadosť v prípade, že je nárok súvisiaci s vymávaním daní k okamžiku zverejnenia či oznámenia rozhodnutia promilnen. [...]

3) V žiadosti musí byť kromě údajů nezbytných pro identifikaci daňového poplatníka u daňového orgánu uvedena daň, jejíž vrácení je požadováno, odvedená k datu podání žádosti, jakož i exekuční titul, na jehož základě byla odvedena; v žiadosti musí být také uvedeno rozhodnutí Ústavného soudu, Kúria nebo Súdneho dvora [...] a obsaženo prohlášení, v němž bude uvedeno, že

a) daňový poplatník k datu podání žádosti nepřenesl daň, o jejíž vrácení žádá, na jinou osobu, [...]"

6 Článek 124/D tohoto zákona stanoví:

„1) Pokud tento článek nestanoví jinak, použijí se ustanovení článku 124/C na žádosti o vrácení, které jsou založené na nároku na odpočet DPH.

2) Daňový poplatník může uplatnit nárok uvedený v odst. 1 výše prostřednictvím dodatečného daňového přiznání [...].

3) Jestliže z vyúčtování, které bylo pozmeněno dodatečným daňovým přiznáním, vyplývá, že daňový poplatník má nárok na vrácení [...], použije daňový orgán na částku, která má být vrácena, úrokovou sazbu, která odpovídá základní sazbě centrální banky [...].

5) K přenesení ve smyslu článku 124/C odst. 3 písm. a) dochází rovněž v případě, kdy daňovému poplatníkovi byla přiznána podpora takovým zpravidlom, který – vzhledem k zákazu odpočtu DPH – financuje rovněž DPH, nebo v případě, že mu byla přiznána dodatečná podpora ze státního rozpočtu jakožto kompenzace za neodpočitatelnou DPH.

[...]"

Spor v převodním řízení a předběžné otázky

7 V průběhu roku 2005 uzavřela společnost Alakor s Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (ministerstvo zemědělství a rozvoje venkova, dále jen „poskytovatel finanční podpory“) smlouvu o dotaci, která jí měla umožnit financovat projekt v rámci operačního programu rozvoje venkova a zemědělství ve druhém pololetí roku 2005 (dále jen „podpora“).

8 V důsledku ustanovení čl. 38 odst. 1 písm. a) zákona o DPH ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutečností v převodním řízení nebylo možné provést, poměrně k výši podpory, odpočet části DPH odvedené na vstupu připadající na výdaje související s dotovaným projektem.

9 Naproti tomu „zpravidlom výdaje“ na dotovaný projekt zahrnovaly podle pokynů ministerstva financí pro účely výpočtu podpory část DPH odpovídající procentní hodnotě projektu financovaného touto podporou. V projednávaném případě zahrnovaly tedy zpravidlom výdaje na projekt dotčený v převodním řízení, které činily celkem 207 174 606 maďarských forintů (HUF),

neodpožitelnou DPH ve výši 18 645 714 HUF. Poskytovatel finanční podpory přiznal pro účely financování tohoto projektu podporu ve výši 90 000 000 HUF, která odpovídala 43,44 % celkových způsobilých výdajů, přičemž 75 % této podpory bylo financováno z prostředků Společenství a zbývajících 25 % ze státního rozpočtu.

10 Vyúčtování DPH za výdaje na rozvoj bylo obsaženo v měsíčních přiznáních k DPH za září a listopad 2005, jakož i – za účelem převodu zůstatku do následujících období – v přiznáních za prosinec 2005 a leden 2006. Podle čl. 38 odst. 1 písm. a) zákona o DPH nemohla žalobkyně v povodním řízení uplatnit nárok na odpout DPH ve výši 4 440 000 HUF, která souvisela s výdaji na rozvoj a která byla fakturována na vstupu a vyúčtována v přiznání za září 2005, ani nárok na odpout ve výši 13 282 000 HUF u DPH, která byla vyúčtována v přiznání za listopad 2005, což představovalo celkem 17 722 000 HUF.

11 V rozsudku ze dne 23. dubna 2009, PARAT Automotive Cabrio (C-74/08, Sb. rozh. s. I-3459) Soudní dvůr rozhodl, že „čl. 17 odst. 2 a 6 šesté směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jež v případě pořízení zboží dotovaného z veřejných fondů umožňuje odpout [DPH], která na něj připadá, pouze z nedotované části takového pořízení“.

12 Po seznámení se s tímto rozsudkem dospěla společnost Alakor k závěru, že má nárok na odpout celé DPH odvedené na vstupu pro účely svých zdanitelných plnění a že DPH považovaná dříve za neodpožitelnou již nemůže tvořit součást způsobilých výdajů na dotovaný projekt. Z tohoto důvodu převedla společnost Alakor poskytovateli finanční podpory částku podpory odpovídající neodpožitelné DPH a požádala jej o změnu smlouvy. Poskytovatel finanční podpory této žádosti nevyhověl a dotýnou částku společnosti Alakor vrátil.

13 Dne 22. července 2009 podala společnost Alakor daňovému orgánu dodatečně daňová přiznání za měsíce září, listopad a prosinec 2005, jakož i leden 2006, ve kterých s odkazem na výše uvedený rozsudek PARAT Automotive Cabrio požadovala, aby jí byla vrácena DPH v celkové výši 17 722 000 HUF, jejíž odpout byl předtím omezen, jakož i příslušné úroky z prodlení.

14 V odpovědi na tuto žádost stanovil daňový orgán v prvním stupni neodpožitelnou daň a částky, které měly být vráceny žalobkyni v povodním řízení, ve výši nižší, než uvedla ve svých dodatečných daňových přiznáních. Fúgazgatósága tato rozhodnutí potvrdil a uvedl, že žalobkyně již obdržela ve formě podpory částku odpovídající 43,44 % neodpožitelné DPH. Tato částka měla být v souladu s články 124/C odst. 3 písm. a) a 124/D odst. 5 zákona o režimu zdanění považována za přenesenou.

15 Soud prvního stupně, u něhož byla podána žaloba na změnu nebo zrušení rozhodnutí vydaných daňovým orgánem, rozhodl, že tyto žaloby jsou odvodné, dotěná rozhodnutí zrušil z důvodu, že protiprávně omezují nárok na odpout v rozporu s výše uvedeným rozsudkem PARAT Automotive Cabrio, a uložil daňovému orgánu, aby vč znovu projednal.

16 Fúgazgatósága podala kasační opravný prostředek, ve kterém zejména tvrdila, že společnost Alakor již část DPH, jejíž navrácení požadovala v dodatečných daňových přiznáních, obdržela ve formě podpory. Podle názoru Fúgazgatósága měla být vrácena pouze část DPH, kterou tato podpora nekompenzovala.

17 Společnost Alakor uvedla, že články 124/C a 124/D zákona o režimu zdanění jsou v rozporu s unijním právem a že rozhodnutí daňových orgánů jsou neslučitelná s pravidlem čl. 7 nařízení č. 448/2004. Podle jejího názoru tak daňové orgány porušily unijní právo, jelikož omezily nárok na odpout daně tím, že jí vrátily nikoli celou DPH, ale pouze poměrně vypočítanou částku. Společnost Alakor má také za to, že je vystavena riziku, že bude muset vrátit podporu z důvodu

porušení platné právní úpravy v oblasti podpor na rozvoj venkova.

18 Za těchto podmínek se Kúria rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Lze podle [unijního] práva kvalifikovat jako přenesení daně to, že daňový poplatník – s ohledem na zákaz odpote DPH – obdržel podporu, kterou je financována rovněž DPH, nebo obdržel dodatečnou státní podporu jako náhradu neodpočetelné DPH?

2) V případě kladné odpovědi, je odpověď stejná, jestliže daňový poplatník neobdržel podporu od členského státu nebo daňového orgánu členského státu, ale podpora byla vyplacena – na základě smlouvy uzavřené s poskytovatelem podpory – z prostředků Unie a z centrálního rozpočtu členského státu?

3) Lze mít za to, že byla dodržena zásada vrácení DPH, která spoívá na zásadě daňové neutrality, zásady efektivity a rovnocennosti, zásada rovného zacházení, jakož i zákazu bezdůvodného obohacení v případě, že daňový orgán členského státu – na základě právních předpisů upravujících nárok na odpote, které jsou v rozporu s unijním právem – vyhověl žádosti o vrácení nebo o náhradu škody podané daňovým poplatníkem pouze ohledně části nebo podílu, které nebyly předtím financovány prostřednictvím podpory zmiňované v [první a druhé otázce]“

K předběžným otázkám

19 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je to, zda zásada vrácení daní vybraných členskými státy v rozporu s pravidly unijního práva musí být vykládána v tom smyslu, že tomuto státu umožňuje odmítnout vrácení části DPH, jejíž odpote byl znemožněn vnitrostátním opatřením, které je v rozporu s unijním právem, z důvodu, že tato část daně byla dotována podporou přiznanou osobě povinné k dani a financována jak Unií, tak i uvedeným státem.

20 Spor v původním řízení vychází z čl. 38 odst. 1 zákona o DPH, který platil v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení a podle něhož osoba povinná k dani, které byla přiznána dotace, mohla využít nároku na odpote pouze u té části DPH, která se vztahuje k nedotovanému předmětnému pořízení.

21 Ve svém výše uvedeném rozsudku PARAT Automotive Cabrio Soudní dvůr nejprve v bodě 15 připomněl, že nárok na odpote je jakožto nedílná součást mechanismu DPH základní zásadou vlastní společnému systému DPH, která nemůže být v zásadě omezena. Poté v bodě 20 stejného rozsudku rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která obsahuje obecné omezení nároku na odpote DPH použitelné na jakékoli pořízení zboží, pro které byla poskytnuta dotace financovaná veřejnými fondy, není povolena článkem 17 odst. 2 šesté směrnice. Nakonec Soudní dvůr v bodech 33 až 35 uvedeného rozsudku rozhodl, že zmíněný čl. 17 odst. 2 přiznává jednotlivcům práva, která mohou uplatňovat před vnitrostátním soudem proti vnitrostátní právní úpravě, jež je neslučitelná s uvedeným ustanovením, a že osoba povinná k dani, v jejíž prospěch bylo uplatněno takové opatření, musí mít možnost přepočítat svůj dluh na DPH v souladu s ustanoveními čl. 17 odst. 2 šesté směrnice, pokud byly zboží a služby použity pro účely zdanitelných plnění.

22 V této souvislosti je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že nárok na vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly unijního práva je důsledkem a doplňkem práv přiznaných jednotlivcům ustanoveními unijního práva, tak jak jsou vykládána Soudním dvorem. členské státy tedy musí v zásadě vrátit daně vybrané v rozporu s unijním právem (viz zejména rozsudek ze dne 19. července 2012, Littlewoods Retail a další, C-591/10,

bod 24, a citovaná judikatura).

23 ?lenský stát tedy v zásadě musí vrátit celou DPH, kterou osoba povinná k dani nemohla v rozporu s unijním právem odpo?ítat.

24 Z uvedeného tak plyne, že ú?elem nároku na vydání bezd?vodného obohacení je napravit d?sledky rozporu dan? s unijním právem, a sice tím, že se odstraní hospodá?ská zát?ž, která hospodá?skému subjektu takto bez ?ádného d?vodu vznikla a kterou tento subjekt v kone?ném d?sledku skute?n? nesl (rozsudek ze dne 20. ?íjna 2011, Danfoss a Sauer-Danfoss, C-94/10, Sb. rozh. s. I-9963, bod 23).

25 Výjimka?n? však m?že být takové navrácení odmítnuto, pokud by zakládalo bezd?vodné obohacení oprávn?ných osob. Ochrana práv zaru?ených v této oblasti unijním právním ?ádem tedy neukládá vrácení daní, poplatk? a p?ísp?vk? vybraných v rozporu s unijním právem, pokud se prokáže, že osoba, jež byla nucena tyto dan? odvád?t, je ve skute?nosti p?enesla na další subjekty (rozsudek ze dne 6. září 2011, Lady & Kid a další, C-398/09, Sb. rozh. s. I-7375, bod 18).

26 Pokud neexistuje unijní právní úprava ve v?ci žádostí o vrácení daní, p?ísluší vnitrostátnímu právnímu ?ádu každého ?lenského státu stanovit podmínky, za kterých mohou být tyto žádosti podávány, to však za p?edpokladu dodržení zásady rovnocennosti a zásady efektivity (výše uvedený rozsudek Danfoss a Sauer-Danfoss, bod 24 a citovaná judikatura).

27 V tomto ohledu je k dodržení zásady efektivity s ohledem na ú?el nároku na vydání bezd?vodného obohacení, p?ipomenutý v bod? 24 tohoto rozsudku, nezbytné, aby ?lenské státy stanovily podmínky pro podávání žalob na vydání bezd?vodného obohacení v souladu se zásadou procesní autonomie tak, aby mohlo být odstran?no hospodá?ské zatížení bezd?vodn? odvedenou daní (výše uvedený rozsudek Danfoss a Sauer-Danfoss, bod 25).

28 ?lenský stát proto m?že odmítnout vrácení ?ásti této dan? z d?vodu, že by takové vrácení vedlo ve prosp?ch osoby povinné k dani k bezd?vodnému obohacení, za podmínky, že hospodá?ská zát?ž osoby povinné k dani, kterou jí zp?sobila bezd?vodn? vybraná da?, byla zcela neutralizována.

29 Ze spisu p?edloženého Soudnímu dvoru v projednávaném p?ípad? vyplývá, že ?lánek 124/D odst. 5 zákona o režimu zdan?ní, který byl p?iját po vydání výše uvedeného rozsudku PARAT Automotive Cabrio, umož?uje odmítnout vrácení ?ásti DPH, kterou nebylo možné v rozporu s unijním právem odpo?ítat, z d?vodu, že osoba povinná k dani již získala kompenzaci za ?ást neodpo?itatelné DPH související s dotovaným po?ízením ve form? podpory.

30 Otázka, zda vrácení požadované ve sporu v p?vodním ?ízení má za cíl pouze neutralizovat hospodá?skou zát?ž bezd?vodn? zaplacené dan?, nebo by naopak vedlo k bezd?vodnému obohacení ve prosp?ch osoby povinné k dani, p?edstavuje skutkovou otázku, k jejímuž posouzení je p?íslušný vnitrostátní soud, který má volnost p?i hodnocení d?kaz?, které mu budou p?edloženy po ekonomické analýze, v níž budou zohledn?ny veškeré relevantní okolnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. ?íjna 2003, Weber's Wine World a další, C-147/01, Recueil, s. I-11365, body 96 a 100).

31 Soudní dvůr, který má v rámci řízení o předběžné otázce poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečné odpovědi, má nicméně pravomoc poskytnout vodítka opírající se o spis ve věci v původním řízení, jakož i o vyjádření, která mu byla předložena, a jež předkládajícímu soudu umožní rozhodnout (obdobně viz rozsudky ze dne 9. února 1999, Seymour-Smith a Perez, C-167/97, Recueil, s. I-623, bod 68, jakož i ze dne 26. června 2001, Brunnhofer, C-381/99, Recueil, s. I-4961, bod 65).

32 V této souvislosti musí vnitrostátní soud posoudit především otázku, zda by částka podpory přiznané žalobkyni v původním řízení byla nižší v případě, kdy by žalobkyni nebylo znemožněno využít nároku na odpot. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru totiž vyplývá, že výše dotyčné podpory byla vypočítána podle „zpřesobilých výdajů“ na projekt, které zahrnují jakisté náklady na tento projekt, tak i neodpočitatelnou DPH. Vnitrostátní soud musí proto ověřit, zda by v případě, že by byly zpřesobilé výdaje vypočítány bez zohlednění neodpočitatelné DPH, byla výše podpory nižší, než jí byla skutečně přiznána. Pokud by tomu tak bylo, byl by přebytek vyplývající z vyšší částky podpory, kterou mohla společnost Alakor takto využít, důsledkem skutečnosti, že část neodpočitatelné DPH byla zahrnuta v této podpoře. Hospodářskou zátěž související s částí daně odpovídající tomuto přebytku by tedy nesl poskytovatel finanční podpory, a nikoli společnost Alakor.

33 Z toho vyplývá, že k neutralizaci hospodářské zátěže spojené se zákazem odpotu DPH musí vratná částka, kterou může žalobkyně v původním řízení nárokovat, odpovídat rozdílu mezi výší DPH, kterou společnost Alakor nemohla odpotat z důvodu vnitrostátních právních předpisů, jejichž neslučitelnost s unijním právem byla konstatována ve výše uvedeném rozsudku PARAT Automotive Cabrio, a výší podpory přiznané společnosti Alakor, která poskytuje podporu, která by jí byla přiznána, kdyby jí nebylo bráněno ve využití jejího nároku na odpot.

34 Konečně pak nemá na výše uvedené úvahy dopad okolnost, že financování dotyčné podpory pochází jak z rozpočtu Unie, tak i z rozpočtu dotčeného členského státu. Jak totiž vyplývá z bodu 22 tohoto rozsudku a jak uvádí Evropská komise, je nárok na vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly unijního práva následkem a doplňkem práv přiznaných jednotlivcům ustanoveními unijního práva. Nárok na vrácení se proto nemůže lišit v závislosti na tom, z jakého zdroje financování dotyčné podpory pochází.

35 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba na položené otázky odpovědět tak, že zásada vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly unijního práva musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby tento stát odmítl vrácení části DPH, jejímuž odpotu bylo zabráněno vnitrostátním opatřením, které je v rozporu s unijním právem, z důvodu, že tato část daně byla dotována podporou přiznanou osobě povinné k dani a financována jak Evropskou unií, tak i uvedeným státem, za podmínky, že hospodářská zátěž, která souvisí s odmítnutím odpotu daně z přidané hodnoty, byla zcela neutralizována, což musí ověřit vnitrostátní soud.

K nákladům řízení

36 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

Zásada vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly unijního práva musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby tento stát odmítl vrácení části daně z přidané hodnoty, jejímuž odpotu bylo zabráněno vnitrostátním opatřením, které je v rozporu s unijním právem, z důvodu, že tato část daně byla dotována podporou přiznanou

osob? povinné k dani a financována jak Evropskou unií, tak i uvedeným státem, za podmínky, že hospodářská zátěž, která souvisí s odmítnutím odpot?tu dan? z p?idané hodnoty, byla zcela neutralizována, což musí ov?it vnitrostátní soud.

Podpisy.

* Jednací jazyk: ma?arština.